

Vlaggetje

Volgens mij is het tegenwoordig heel hip om in je eentje op vakantie gaan. Om 'jezelf te vinden', zoals men dat tegenwoordig noemt. Tot een paar maanden geleden moest ik altijd kotsen als iemand zoiets zei. 'Ik ga op reis om mezelf te vinden.' Inmiddels moet ik toegeven dat ik zelf ook op reis ga en ik hier meer over mezelf hoop te leren. Ik weet het, een tikje schijnheilig, maar tijdens de lange zomervakantie na mijn eindexamen van de havo moet ik wat om mezelf te vermaken. In mijn saaie dorp is echt niks te beleven.

DAG 1: HEENWEG

Met de trein ga ik naar Parijs. Geen verre reis, maar een weekendje weg. Voor een langere reis heb ik geen geld. Mijn koffer staat op de stoel naast me en ik kijk om me heen. Een jongen en een meisje lopen hand in hand het gangpad door. Op zulke momenten is het extra confronterend. Ik wil later niet zo hoeven te zijn. Ik wil niet hand in hand lopen met een meisje omdat dat hoort. Ik wil hand in hand lopen met een jongen. Ik wil zoenen met een jongen. Ik wil oud en gelukkig worden met een jongen. Een beetje ongemakkelijk van mijn eigen gedachtes graai ik in mijn tas naar een boterham. Snel pak ik een spannend boek uit mijn koffer en begin te lezen om aan iets anders te denken.

DAG 1: AVOND

Na een pizza te hebben gegeten (ik weet het: Italiaans eten in Parijs is een doodszonde, ik zal het mijn zus maar niet vertellen) sta ik op het balkon van mijn hotel. Ik had mijn reisje zo goed gepland: deze avond zou ik naar een gaybar gaan. Nu het eenmaal zo ver is, durf ik niet meer. Het voelt zo definitief als ik daar naar binnen ga. Met een misselijk gevoel kijk ik naar alle auto's die voorbij rijden. Ik baal van mezelf. Al vanaf mijn zestiende weet ik dat ik op jongens val, maar nooit heb ik het iemand durven te vertellen. Volgens mij accepteer ik mezelf gewoon niet. Met een vervelend gevoel val ik in slaap.

DAG 2: AVOND

Poging twee. Ik móet en zal naar binnen. Mijn hart bonst in mijn keel. Ik spreek amper Frans en begin te twijfelen of de gasten hier wel Engels kunnen. Bovendien ken ik natuurlijk niemand: iets wat me eerst een groot voordeel had geleverd. Dan hoefde ik me in ieder geval geen zorgen te maken over het feit dat mensen me zouden herkennen. Nu vind ik het doodeng. Moet ik straks gewoon iemand aanspreken? Hoe werkt zoiets?

Het café ziet er vrolijk uit. Er hangen drie regenboogvlaggen aan de gevels en ik hoor de muziek al vanaf een afstandje. Snel spreek ik mezelf toe. Gewoon. Naar. Binnen. Gaan. Thomas.

Ik open de deur en scan de ruimte. Een bar, pratende mensen aan tafeltjes. Zoveel kleur. Zoveel vrolijke en diverse gasten. Achterin een dansvloer. Twee jongens van rond de twintig zingen karaoke en een groep mensen juicht ze toe. De jongens hebben make-up op, iets wat in mijn dorp nóóit zou kunnen. Vol bewondering en met een schittering in mijn ogen kijk ik ze aan. Als ze elkaar een zoen geven, schrik ik een beetje. Op een goede manier. Ik heb nog nooit twee mensen van hetzelfde

geslacht zien zoenen. Wow. Dat dit hier gewoon kan, geeft me een warm gevoel en ik loop naar de bar.

Bij de bar bestel ik een biertje. De barman staat zelfverzekerd tussen de flessen drank. Hij ziet mij wat onzeker om me heen kijken. 'Ben je nieuw hier?' vraagt hij in het Engels.

'Ja', antwoord ik. 'Ik ben op vakantie en kwam deze plek tegen.' Ik weet niet wat ik nog meer kan zeggen.

'Leuk!' Hij wijst naar wat mensen bij de tafeltjes. 'Zij zijn vaste bezoekers. Ik zou zeker even met hen gaan kletsen.'

Snel loop ik op het groepje af. 'Hallo, ik ben Thomas! Ik hoorde van de barman dat jullie vaste bezoekers zijn? Ik ben op vakantie hier, ik ben nog nooit bij een gaybar geweest. Eigenlijk heb ik zelfs nog nooit met een homo gepraat, want ik kom uit een super conservatief Nederlands dorp. Maar goed, hoi!' Als ik zenuwachtig ben, praat ik soms veel. Dat blijkt nu wel weer.

De drie jongens en twee meiden aan de tafel kijken me vriendelijk aan en stellen zich voor. Door de zenuwen vergeet ik meteen alle namen, maar Felix onthoud ik. Zwart halflang haar en een wit shirt. Zijn bruine ogen staren me vriendelijk aan en hij vertelt over dit café. Ze komen hier elke week en kunnen hier zonder problemen zichzelf zijn. Hij geeft me een knipoog en mijn hart maakt een sprongetje.

De rest van de avond klets ik voluit met de stamgasten. Ik vertel over mijn plan om gisteravond al naar het café te gaan, maar dat ik uiteindelijk toch niet durfde. Louise, een meisje dat later binnenkwam en van wie ik de naam wel kon onthouden, vertelt wel honderd keer hoe stoer ze mij vindt. 'Als je nog nooit een homo hebt gezien en in je eentje een gaycafé in Parijs binnenstapt, dan durf je ook wel uit de kast te komen bij je ouders en vrienden, schat.'

Ik glimlach. Misschien kan ik inderdaad meer dan ik denk.

Het wordt al laat en de andere gasten gaan ook naar huis. Felix vraagt of ik morgen nog ik Parijs ben en ik knik.

'Ik zie je morgen om 13:00 bij de Eiffeltoren!' Felix steekt zijn hand op.

Met een gelukkig gevoel loop ik door de straten van Parijs, onderweg naar mijn hotel.

DAG 3: MIDDAG

De volgende middag staat Felix op mij te wachten voor een snoezig eettentje. We kiezen een plekje in de zon en bestellen zelfgemaakte limonade en een stuk taart. Felix vertelt over zijn coming-out. 'Ik heb het destijds op Facebook gezet en kreeg zoveel lieve reacties. Mijn opa en oma vonden het erg lastig, maar die zijn er inmiddels wel aan gewend. Uiteindelijk ging het ook niet om de omgeving, het ging erom dat ik mezelf kan zijn en tevreden mag zijn met wie ik ben.'

Het is even stil. Ik denk aan gisteravond. Het voelde zo fijn om geen uitzondering te zijn. Iedereen was lief. Iedereen was zo oké met zichzelf.

'Wanneer ga je weer weg?' vraagt Felix plotseling.

'Vanavond', antwoord ik.

Felix buigt naar zijn tas. Hij haalt er een regenboogvlaggetje uit. 'Deze is voor jou. Onthoud dat je er nooit alleen voor staat.'

Ik pak het vlaggetje aan, 'heel erg bedankt', zeg ik. Ik voel me gelukkig. We kijken elkaar lang aan en ik wil hem een knuffel geven maar ik durf het niet.

'Graag gedaan! Ik kan je verzekeren dat je het niet altijd makkelijk zult krijgen, maar geloof me: jezelf

zijn is heerlijk. En...' Hij wijst naar de kleuren van de vlag, 'diversiteit is zo ontzettend mooi. Wees maar trots op jezelf.'

Bij het afscheid geeft hij me de knuffel die ik hem al wilde geven. Tevreden keer ik terug naar huis.

THUIS

'En, heb je jezelf gevonden?', vraagt mijn moeder met een licht cynische toon als ik weer thuis ben. Ik adem diep in. 'Ik heb mezelf niet gevonden, ik heb mezelf geaccepteerd.' Ik open mijn koffer, haal het regenboogvlaggetje eruit en laat het met een bonzend hart zien aan mijn ouders. Nu zie ik pas dat Felix er een klein stickertje op heeft geplakt met zijn telefoonnummer. Ik glimlach.